

Berounka 30. června - 6. července 2015

Účast: Vilda a Věra se Štěpánem a Natálkou, Zbyněk a Barča, Pavel a Helča s Kájou a Pavlínkou, Mia a Gabriel, Jirka, Martin a Katka, Míla a Ema, Maré a Marta, Honza A. a Jarča, Pína a Tereza, Petr P., Lída, Markéta, Prcek, Standa

Úterý 30. června 2015 (1. příjezd do Dolan): Ačkoliv dnem oficiálního zahájení letošní Velké vody byla až středa, dorazil do prvního tábořiště U Dolanského mostu předvoj složený z Vildy a Věry s Natálkou a Štěpánem, Zbyni a Barči, již v úterý. Příjemně je překvapilo, že tento kemp oproti minulosti výrazně zvýšil svůj komfort. Byl zde vystaven příjemný velký bufet s venkovním i zastřešeným sezením a také nová budova sociálního zařízení. Plocha na stanování se roztáhla na dvě velké louky s posekanou trávou, jež odděloval potok.

Navíc zde nyní bylo téměř prázdné, a tak jedinou vadou na kráse bylo přeci jen až příliš horké léto s teplotou dlouhodobě přesahující třicet stupňů celsia. Na druhou stranu nám to dávalo permanentní důvod k vnějšímu chlazení koupáním v řece a k vnitřnímu chlazení nápoji. Mezi nimi svoji letitou pověst asi nejhodnějšího moku, pro tento účel stvořeného, potvrdilo pivko. Věra sice zvala i ostatní účastníky této vodácké akce, ať se „přijedou seznámit“ se Zbyňou také již v úterý, ale její výzva zůstala nevyslyšena.

Večer proběhl i ohýnek, ale jelikož zde prodávali malý pytlík dříví za hanebných 80 Kč, netrval příliš dlouho. Nebyl ale důvod se jím nějak zahřívat, jelikož i přes noc nás těšily velmi příjemné tzv. „trenýrkové“ teploty.

Již předtím Vilda našel ve svém novém svetru tajnou kapsičku na peněženku, jež měla zaručeně zabránit tomu, aby jí neztratil, jak bývá na úvod Velké vody jeho dobrým zvykem. Ale stejně to o den později nezamezilo další peněženkové komedii...

Středa 1. července 2015 (2. příjezd do Dolan): Jelikož zbytek výpravy měl dorazit až odpoledne a večer, byl před nimi celý den volna, a tak se Věra, Štěpán, Zbyňa a Barča vydali na výlet do Chrástu; zatímco Vilda a Natálka zamířili pěšky do pět kilometrů vzdálené Zruče na prohlídku Airparku. Zde si Vilda poblouzněný nostalgickými vzpomínkami na vojenskou službu zakoupil vojenskou helmu, takže už pak neměl dost peněz na zaplacení útraty za oběd v hospodě. Nezbylo mu, než zde nechat jako zástavu svůj řidičák, což ostatní později okomentovali slovy: „Vilda propil řidičák“. Alespoň, že ho s Natálkou svezli nazpátek do tábořiště pro peníze stopem.

Již předtím, někdy po druhé hodině, jako dnes první přijeli Pavel, Helča, Kája a Pája, čímž Věra prohrála sázku s Barčou a Zbyňou na pořadí příjezdů.

Rtuť (nebo co to tam dneska cpou) teploměru stoupala do extrémních hodnot, takže jsme si připadali jako v tropech. Nikde ale žádná písečná pláž omývaná vlnami moře, pročež jsme zvolili alternativní program v podobě posezení ve stínu v bufetu. Pivko, malinovka i jiné chlazené nápoje měly správnou teplotu, takže nám bylo dobře a nic moc nechybělo.

V půl páté dorazili Mia s Gabrielem a Jirka, o něco později je následovali ještě Martin a Katka. To bylo zvláštní, protože jsme je viděli přijet již o dvě hodiny dříve. Safra, to horko dělalo divy! A kompletace naší sestavy pokračovala dál, když přijeli ještě Míla a Ema, Maré a Marta a jako dnes poslední Honza A. a Jarča. Poslední jmenovaná dvojice dokodrcala do kempu příšernou polňačkou, protože předtím odbočili z hlavní silnice příliš brzy.

I přes to horko, jež však oproti poledni přeci jen trochu polevilo, si Vilda, Štěpán, Natálka, Pája, Maré, Zbyňa, Honza, Jarča, Mia a Gábin zahráli na kempování hřišti volejbal. Asi aby měli větší žízeň.

To již byl, alespoň dle hodinek, večer. Pupíky se přihlásily o svůj příděl, takže jsme v bufetu pojedli nějaké ty řízečky, klobásy, párky či sekanou.

Pochopitelně nesmělo chybět obligátní seznámení se ze Zbyňou za pomoci panáčků lihoviny. Marta si k nim pravděpodobně chtěla donést „zapitku“, jenže dopadlo to tak, že jí v kufru auta bouchnula cola. „To je fajrajt!“

Začalo se stmívat a my se sesedli kolem ohýnku zažehnutého z dříví, které dotáhli Mia s Jirkou. Opékali jsme buřty a děti i maršmelouny, dali několik koleček seznamovacích kalíšků naplněných slivovičkou, grapou, rumem či fernetem a samozřejmě nemohly chybět ani Š.M.A.K.ovy kytary. Kluci hráli, zpívalo se a pak to přišlo!

Honza, který do sebe docela intenzivně naléval rumík, což nám nepřišlo zase až tak divné, si vyžádal ticho. Čekali jsme, že nám zahraje Chcánky, ale on namísto toho poklekl před Jarčou a se slovy: „Jaroslavo Gabrielová, vezmeš si mne za muže?“ ji požádal o ruku. Chvilka napětí ... ale ano, prý že ano. A i prstýnek padl, jak měl.

Kája je zlil šampánem, aby na to náhodou nezapomněli, a pak jsme všichni pokračovali v bujarém večeru, který se pro ty nejvytrvalejší jedince protáhl asi až do čtyř hodin.

Honza si nakonec zahrál i svého oblíbeného Závíše, jehož „uměleckou tvorbu“ tentokrát ostatním přiblížil Panem Klampernou, což byl ještě šílenější song než Chcánky.

Na noční obloze svítily hvězdy, jen Martin stále tvrdil, že narozdíl od ostatních nevidí na druhé hodině Venuši, což se mu poštěstilo, až když si vzal brýle. No jo vlastně! Marťan a Venuše...

Čtvrtek 2. července 2015 (Dolany – Planá; 12,2 km): Noc byla příjemně teplá a sotva se slunce vyšplhalo zpoza úkrytu za zalesněnými kopci, teplota zase vystřelila vzhůru, takže nás vyhnalo ze stanů již kolem osmé hodiny. Nejen dnes tak, snad až na výjimky, jsme ze snídaňového jídelníčku vyřadili čaj. Osvěžili jsme se koupáním v chladivé řece, která se oproti včerejšku znatelně ohřála, což pak pokračovalo i v dalších dnech, kdy pak byla již „jako kafičko“. Sbalili jsme stany a bagáž a v půl jedenácté převzali čtyři vypůjčené vydry z půjčovny Dušana Jakubce. Krátce poté přijel i Pína.

Pak již řidiči vyrazili s auty do tábořiště v Plané, vzdáleného po řece příznivých 12 kilometrů. Recenze na netu sice zrovna moc nelákaly k jeho návštěvě, ale riskli jsme to, protože piglovat 21 kilometrů do Kobyly v tomhle pařáku a na líné Berounce, to byla hodně děsivá představa. Přejezd proběhl docela rychle a až parkování po sjezdu dlouhou cestou k řece bylo trochu složitější. Ale zase jsme si stany postavili ve stínu stromů, což bylo velmi příjemné. Kempík byl menší, ale docela hezký.

Pína prohlásil o Vildovi, že se mu zadírá karburátor, jenže nemluvil o autu, nýbrž o Vildovu stavu po včerejší pařbičce. Jeho jsme si zase naopak dobírali, že ho má tvrdého a černého. Z poklopce mu totiž koukal popruh z ledvinky. Prostě neměl tu Terezku, a tak na něj při oblékání nikdo nedohlížel.

Do Dolan se řidiči vrátili auty Píny a Vildy (řídila Mia - to kvůli tomu karburátoru). V kempu jsme si ještě dali k obědu párky a podobné gastronomické delikatesy a kolem druhé hodiny konečně vypluli. Naše flotila byla tvořena tuctem kánoí s posádkami: Pavel – Pája, Mia – Gábin, Štěpán – Jirka, Martin – Katka, Míla – Ema, Maré – Marta, Zbyněk – Barča, Honza A. – Jarča, Kája – Helča, Vilda – Věra, singlující Natálka a Pína.

Plavili jsme se krásnou přírodou, již na horním toku Berounky téměř nikde nehyzdily stopy civilizace. Řeka zvolna tekla zalesněným údolím, jež místy zkrášlily skály zasahující až do vody, kterou oživovaly četné traviny, stulíky, kolonie stolítků a hejna rybek. Byla docela čistá a hlavně jí bylo k naší nezměrné radosti docela dost. Sucho, jež přes léto z většiny řek v Čechách učinilo nesjízdné potůčky, zde nebylo znát. Nad hladinou létaly sem a tam desítky

a stovky párů ocelově modrých vážek, bylo zde ticho a klid, zkrátka obestírala nás a prostupovala námi ta pravá letní pohoda, na kterou se celý rok vždy tak těšíme.

Vilda se snažil spravit svůj „karburátor“ tím, že do něj lil „mogul“ z dvoulitrové plechovky s nápisem Svijany, a i ostatní se pravidelně osvěžovali různými nápoji či koupáním během častých přestávek, jimiž jsme plavbu co chvíli prokládali.

Hned na úvodním voleji se asi po padesáti metrech cvakli Jirka se Štěpánem, asi aby se na první prásknutí této akce nečekalo zbytečně dlouho.

S výjimkou jen asi tří kratších úseků Berounka moc netekla, což se nezamlouvalo zejména Honzovi s Jarčou plavícím se v nafukovací kánoi, již Honza nedávno dostal k třicetinám. Na zdolání stejného úseku ve srovnání s plastovkami nebo laminátkami bylo totiž třeba vynaložit asi dvojnásobné úsilí, navíc se do ní nějak nemohli poskládat. A tak jsme si všichni užívali koupání a s povděkem jsme také vítali zpestření v podobě jezů. Prvním z nich byl Telín - Smědčice, což byla vlastně jen taková vlnka, jelikož jez byl dávno provalený. Několik lodí zde ale zastavilo u pravého břehu na kouzelném romantickém místě, jež zde bylo vytvořeno kýmsi pozvolna obnovovanou zříceninou Spáleného mlýna.

Druhý jez Valentovský mlýn - Nadryby jsme sklouzli po široké táhlé dřevěné šupně. Miu s Gábinem proud stáčejíci se doleva podél kamenitého výběžku nahnal na břeh, až se vyklopili a „brali za to stříbro“. Již předtím jsme udělali občerstvovací zastávku v Kiosku U jezu na levém břehu. Dali jsme pívko, nějaký ten fast-food, ale i kaffičko či chleba se sádlem a cibulí. Tedy ne, že bychom to konzumovali dohromady ... bylo to hezky po pořádku.

V druhé části dnešní trasy jsme se vyhnuli dvěma přívozům (v Nadrybech a Darové) a jen se v duchu zasmáli nad představou, jak by to asi vypadalo, kdybychom je byli nuceni využít s naší kolonou aut k překonání řeky. No to byli řidiči asi ještě na cestě.

Až třetí jez - Darová - byl nesjízdný, protože vodu bezostyšně kradla malá vodní elektrárna, tudíž jsme museli kánoe přenést po levém břehu. To již v gumáku singloval Kája, aby si to také vyzkoušel. V jednom to bylo lepší, ale stejně někde soudruzi konstruktéři udělali chybu.

Do Plané jsme připlouvali postupně kolem sedmé hodiny a žehnající rozhodnutí rozložit 21 kilometrů dlouhý úsek do Kobyvky na dva dny. Tábořiště se během dne zaplnilo, ale my měli stany postavené, a tak jsme byli v pohodě. Po včerejší pařbě jsme dneska až tak netoužili po nějaké bujaré zábavě, takže jsme si jen rozložili židličky a stolky a udělali si sezení u stanů. Voda na kafe zabublala v konvici na vařiči, grilovaly se sýry, klobásky a buřty a popíjelo pívko a malinovka nošené z blízkého bufetu. Holky u pípy nebyly sice nejrychlejší, ale jinak to zde bylo docela v pohodě.

Začalo se stmívat, proto jsme zapálili svíčky a rozsvítili lampičky. Elektronická svíčka zapínající a vypínající se na tlesknutí pochopitelně vedla k tomu, že to každý musel vyzkoušet, než to Pavel zabil napodobením rytmického pleskavého zvuku, který vyvolal dlouho trávající smích. Zejména Katka nebyla k zastavení. Naopak Pája nechápavě kroutila hlavou, že nerozumí, čemu se všichni smějí a dožadovala se vysvětlení. Maré to dorazil hláškou: „Jednou se ozve z pokoje - jo, ahá...“ a navrch přidal neopakovatelný vtip o ochucených kondomech a nivě (cenzurováno).

Kolem 11 hodiny přijely Lída a Markéta, jenže to již většina z nás po včerejší náročné noci a neméně vyčerpávajícím dnu spala a ostatní odpadli do půlnoci. Pína, který nechal auto v Dolanech, se vyspal v Honzově nafukováku, čímž objevil a vyzkoušel jeho asi nejlepší využití ...

Pátek 3. července 2015 (Planá – Liblín/Kobyvka; 8,9 km): Ranní probuzení vedrem nás trochu překvapilo, protože jsme si mysleli, že stany budou ve stínu stromů. Byly ... jenže až za několik hodin.

Dopoledne pokračovalo postupné rozšiřování našich řad příjezdem Petra, kterého jsme využili jak „rychlé spojky“, jejíž úkolem bylo odvézt Vildu a Pínu do Dolan pro jejich auta. Vilda si na to vzal čepici muchomůrky a mooooo mu to slušelo. Ostatní mezitím sbalili a řidiči po desáté hodině vyrazili na dlouhý přejezd do Liblína, do tábořiště Kobylka, což byl asi největší kemp na Berounce. Naše kolona se rozrostla na 11 vozů, takže jsme již na silnici byli k nepřehlédnutí.

Ve vedru řidiči-stavitelé vztyčili stany, zchladili se koupeli v řece a po poledni se vrátili auty Jirky, Zbyni a Vildy.

Před vyplutím jsme ještě poseděli a občerstvili se v bufetu a pak konečně ponořili pádla a zamířili po proudu směrem ke Kobylce. Flotila se rozšířila o Žbluňk s posádkou Lída – Markéta; Petr se nalodil k Naty, Jarča na háčka k Pínovi a na gumáku se postupně vystřídali Honza, Martin a Kája.

Ačkoliv voda byla opět o něco teplejší, koupání bylo boží a zároveň nezbytnou záležitostí, protože jsme i dnes co chvíli zastavovali a vrhali se do řeky. Zejména na dlouhých úsecích „volejů“ mezi jezy jsme tak učinili mnohokrát.

Cestou nás čekaly tři jezy, z nichž první v Kacéřově jsme sklouzli nově vybudovanou, ale jen polosuchou-polomokrou šlajsníčkou. Pod jezem jsme dali koupačku nedaleko čtveřice šneků turbín malé vodní elektrárny, jež připomínaly lodní šrouby potápějícího se Titanicu.

Petr se celou dobu holedbal, že se podobně jako předtím na Lužnici rozhodně nemíní koupat (asi měl úžeh a nevěděl, co říká), tak jsme provedli útok na jeho kánoe zakončenou jejím převrácením, abychom ho trochu probrali.

Druhý jez, Žíkovský mlýn, byl hanebně suchý, takže jsme museli kánoe stáhnout, ale náladu nám spravilo občerstvení (hranolky, smažák, pívko, malinovka, zmrzlina...) v bufetu na pravém břehu, kde bylo zajímavé sezení na dřevěném zastřešeném mostu přes náhon.

Nad jezem pak bylo výborné koupání v hluboké vodě, jež jsme pochopitelně využili k vodnímu i podvodnímu řádění.

Na posledním jezu - Libštejnském mlýnu - odkud byl docela hezký výhled na zříceninu Libštejna, a který byl také naprosto nesjízdný, jsme naše kánoe shodili středem vysoké stěny zádrže, přes níž voda přepadávala v jakýchsi malých vodopádech.

O něco později se následkem blbnutí cvakli Petr s Natálkou a hned nato jsme zastavili na kamenité plážičce a dlouho se bavili opakovaným splouváním úseku, jež jsme přejmenovali na aquapark Čestlice. Řeka se zde na chvíli zúžila, nabrala rychlost a v příjemném hydrospeedku nám vytvořila tuto skvělou atrakci.

Brzy poté jsme již postupně přistávali v zadní části tábořiště táhnoucího se podél řeky, kde jsme si dopoledne postavili stany. Začínaly svátky, takže se to tu oproti dopoledne slušně zaplnilo, my si ale zabrali dostatečně velký plac, tak jsme byli v pohodě. Nedaleko jsme měli luxusní pláž s rychle tekoucím hlubokým úsekem Berounky z levého břehu chráněným skálou.

Na večeři jsme si zašli do místního velkého bufetu, kde jsme dostali jídlo - považte to - na talířích! No a k tomu vychlazené pívko a malinovku... jó, dobře to tu fungovalo.

Dokonce se zde objevil - překvapivě, jak je jeho zvykem, Standa, aby s námi zapařil. Nemohl si vybrat lépe, jelikož jsme na dnešní večer tajně chystali pro Katku oslavu jejích třicetin. Abychom mohli připravit malé „divadélko“, potřebovali jsme jí na chvíli dostat od stanů. Vybrali jsme proto dobrovolníka - Standu, aby ji vytáhl k bufetu na panáka. Asi začala tušit, a tak nám to usnadnila.

Nejprve bylo ale také třeba podílet se na „opravě světel u Vildova auta“, což byla průhledná záminka, jak začít ladit formu pomocí hapr'áček potajmu rozlévaných stranou hlavního dění.

Přítom jsme chystali show na velkouúzasnolepou oslavu. Motívem byl zinscenovaný soudní proces, při němž oslavenkyni připadla roce obžalované (*Katko, promiň jestli jsem použil*

nesprávný pojem: podezřelý, obviněný, obžalovaný, souzený, odsouzený, popravený ... kdo se v tom má vyznat). Tribunál ve složení Helča, Martin, Petr, Kája, Honza, Věra, Barča, Maré, Pavel a snad ještě někdo, všichni oděni v černých reklamních pláštěnkách s maskami soudcovských „belín“ na obličeji, byl spravedlivý, nestranný, proto pro zjednodušení vynesl zároveň obvinění i rozsudek. Pochopové Pína a Mia se nato chopili Katky a vykonali ortel tím, že jí vhodili do řeky.

A pak jsme již přáli vše nejlepší, odstřelili k tomu vodopád barevných papírků, grilovalo se maso, klobásy, buřty či sýry, a trochu i panáčkoval rum, fernet, vodka či „slivovička od docenta Pacenovského z Dolan“, tak dobrá, že to Standa okomentoval slovy: „Mě krvácí jazyk,“ a pak odpadl. Ráno byl obviněn z toho, že hodil šavli mezi auty, ale po prohlídce místa činu se z toho vyvinil ujištěním, že on rozhodně žlutou papriku nejedl ...

Kluci pochopitelně vytáhli kytary a zahájili další ze svých několikahodinových koncertů. Zpívalo se, popíjelo, povídalo a pařilo až do rána. Proběhl i let do Nice, jen s tím nedostatkem že Vildovi, Kájovi a Marému přitom chyběla účast sličných slečen...

Věra pak ráno na pláži sbírala boty, hodinky a další artefakty. Jen Káju, který tam ležel jako vyvržený vorvaň, zde nechala pohozeného, protože mu čerstvý vzduch evidentně dělal dobře ...

Sobota 4. července 2015 (Liblín/Kobylka – Hlince/U Potůčků; 14,2 km): Zdálo se, že to již nejde, ale realita byla taková, že dnes bylo ještě větší vedro než včera, takže jsme vstávali zase brzy, jakmile nás sluníčko vyhnalo ze stanů. Po snídani a sbalení věcí řidiči odjeli do dalšího tábořiště v Hlincích. Jen Standa se s námi rozloučil a vydal na někam na Slapy - asi usoudil, že další kalíšky slivovičky by ho mohly zabít.

Stavění stanů na otevřené pozvolna se k řece svažující louce v Hlincích U Potůčků bylo nepodobné stavění stanů v sauně. Naopak vypití Kozlíka 11 z oroseného püllitru v bufetu, ježž jsme si za odměnu dopřáli - to bylo ... to bylo „božský“! Nejen díky tomu, co mu předcházelo, to bylo asi jedno z nejlepších piv v životě!

Zpět do Kobylky se řidiči vrátili auty Honzy a Lídy (Vládi), které řídili Maré a Martin, a pak - před vyplutím - jsme ještě poobědvali v bufetu a pochopitelně se několikrát vykoupli v proudu na našem přírodním „koupališti“ pod skalou.

Poté jsme se již vydali na další vodní putování, což trochu činilo potíže Vildovi. Celé dopoledne ležel v tábořišti neschopen jakékoliv činnosti („Uhodil do něj kulovej blesk“) a ani v kánoi nevypadal o moc živěji, dokonce mu v proudu uplavalo pádlo, jež odlovila Natálka. Za to byla spravedlivě odměněna tím, že se s Petrem cvakli. To už se ale stalo klasikou této vody a nikoho to nepřekvapilo.

První z dnešních dvou jezů, jímž byl nízký narušený Liblínský mlýn, jsme bez potíží sklouzli jedním z četných jazyků, jímž řeka pronikala dál, a hned se zde i vykoupli.

Byť byla dlouhá jen lehce přes čtrnáct kilometrů, dnes jsme pluli nejdelší trasu letošní Velké vody. V první její půli ale Berounka k naší potěše docela příjemně tekla, a tak nám cesta ubíhala poměrně rychle, dokonce jsme projeli i několik menších peřejek. Pochopitelně jsme dělali zastávky na koupání a podobně jako o den dříve jsme našli luxusní hydrospeedek, kde to proudilo ještě více. Znovu a znovu jsme se pokládali do proudu na jeho začátku, nechávali se odnést vodou asi sto metrů a pak se zase po kamenité pláži vraceli, abychom si to zopakovali. Nejlépe si to užívali ti, kteří si oblékli vesty, jež je nadlehčily tak, že mohli plout téměř na hladině.

Druhý jez, Krašovský mlýn, jsme sklouzli středem spádové desky a brzy poté propluli pod skalou, na jejímž vrcholu čněla zřícenina hradu Krašov. Reklamní cedule na břehu zvala vodáky k návštěvě hradního bufetu, ale nás nezlákala ani náhodou. Představa „horolezeckého“ výstupu kvůli jednomu pivu mohla zaujmout leda tak masochisty.

V gumáku se dnes střídali Honza, Natálka a Štěpán, byť je nutné dodat, že se občas nechali táhnout na špagátu za plastovkou.

Do tábořiště U Potůčků jsme postupně připluli kolem šesté hodiny. I zde se to docela zaplnilo návštěvníky, ale ve srovnání s kempy, jež jsme odpoledne míjeli, to tu bylo relativně volné, a protože louka byla hodně velká a stany jsme si navíc postavili stranou, měli jsme příjemné soukromí.

V bufetu nás ale přeci jen čekalo čekání ve frontě, jak na jídlo tak i na pití. Odměnou nám ale byly skvělá grilovaná kuřátka a další jídla. Akorát Vilda se nějak nemohl dočkat svého guláše. Evidentně blbá volba. Také jsme se zchladili skvělou točenou Opočenskou zmrzlinou a ledovou tříští, s nimiž tu v tomto žhavém létu měli byznys jako v hospodě na Silvestra.

Katka mezitím odvezla řidiče pro auta do Kobylky a byla celá natěšená z toho, že mohla přitom řídit Petrovo kabrio.

V komedii se později změnil odjezd Mii s Gábinem domů. Nejprve vyjeli s půjčenou kánoí na střechu, ale po chvíli jsme je zavolali zpět, že se nám ta loď určitě bude hodit, tak ať ji zde nechají. Přesedli tedy do kabria a odjeli podruhé. Jenže za půl hodiny jsme zjistili, že na svazku klíčků od kabria měl Petr připevněny ještě jedny - od Vildova auta. No nezbylo, než je vrátit podruhé. Na třetí pokus odjezd našťestí již vyšel.

Po jejich odjezdu počet účastníků na původní počet doplnili čerstvouši Prcek a Tereza.

Večer jsme si udělali sezení u stanů, zapálili si ohýnek a povídali o všem možném. Na Vildu, který odpadl dříve, než se stačil dostat do stanu, Prcek raději postavil blikáčku, aby jako maják na moři varující před zrádnými útesy nám zabránila na něj omylem šlápnout. Podobně na tom byl i Jirka, ale ten ležel alespoň mimo cestičky, po nichž jsme se pohybovali, a nedaleko ohně, takže na něj bylo vidět.

Pavel a Honza později vytáhli kytary a po návratu z Plzně, kam si zajel na koncert Mötörhead, se k nim přidal i Maré.

Dali jsme i nějaké panáčky slivky a Mílova myslivce, ale stejně bylo nejlepší pivko, pro které jsme si chodili do bufetu. Tam nás bavil pohled na týpka, co vypadal na to, že tam má trvalé bydliště.

Zábavný okamžik nastal, když si Helča odskočila do stanu, aby se zde převlékla, jenže si přitom svítila baterkou, takže z toho bylo čínské stínové divadlo ala OK3.

Nakonec se nám podařilo spálit všechno dříví, a tak jsme konečně mohli jít spát...

Neděle 5. července 2015 (Hlince/U Potůčků – Zvíkovec; 7,7 km): No, ano, ráno nás nečekalo nic jiného než další kapitola z knihy zvané „Nekonečné vedro“. Takže pokračovalo i to, že jsme se jako dosud pravidelně chladili častým koupáním v řece, studenými nápoji a zmrzlinami. A tak jako každý den i dnes řidiči po snídani a sbalení bagáže vyrazili auty do cíle dnešní plavby, jímž byl Zvíkovec.

Tábořiště sice nebylo moc velké, ale jelikož jsme sem přijeli v ideální čas - po odplutí těch, kteří zde tábořili ze včerejška na dnešek a před připlutím těch, kteří zde hodlali nocovat z dneška na zítřek - podařilo se nám zabrat si pro sebe slušné místo v trojúhelníkové části kempu napravo od příjezdové cesty. Po postavení stanů se řidiči vrátili auty Marého a Vildy.

Nasycení obědem v kempovním bufetu jsme se vydali na krátkou, jen necelých osm kilometrů měřící, plavbu. A díky tomuto faktu jsme se ani dnes nemuseli nikam hnát a pádlovali jen tak na pohodu.

První jez, jímž byl Lejskův mlýn, jsme sklouzli šlajsníčkou, a pokračovali dál. A protože na to bylo ideální počasí a dostatek času, došlo i na vodní bitky, při nichž byla vycvakána většina našich kánoí.

Druhý jez, již ve Zvíkovci, kousek před kempem, byl vysoký a nesjízdný, takže jsme museli kánoe přenést po levém břehu. To již se nad námi začala stahovat mračna, a tak jsme rychle

udělali skupinové foto, rozloučili se s dnes odjíždějícími Petrem a Jirkou, Zbyňou s Barčou, Lídou a Markétou, a rychle prchali do zastřešeného sezení u bufetu, abychom se schovali před výživným přívalákem, který se spustil shůry. Když déšť ustal, přešli jsme přes most do restaurace na večeři, kam jsme dorazili právě včas, protože začalo opět pršet, naštěstí i tento příval deště neměl dlouhého trvání.

To Honza řešil problém s lodí, nikoliv však s gumákem, ale s plastovkou, kterou si na dnešek půjčil od kamaráda, jehož náhodou potkal U Potůčků. Ten totiž měl loď navíc poté, co jejich známí z ciziny utekli z vody, když zjistili, že se na ní nejdí stříbrnými přístroji. Potud bylo vše v pořádku. Svízele nastala ve chvíli, kdy mu měl Honza loď ve Zvíkovci vrátit, protože kamarád byl k nezastížení. Když se s ním konečně shledal, musel ho značně vylítého i s jeho holkou za odměnu odvézt na vlak, jenomže až někam „do psích řití“, neboli do Rokycan, vzdálených asi 35 kilometrů.

Poslední večer jsme už jen tak v klidu poseděli u stanů, dopíjeli zbytky a povídali si. Když pak začalo znovu poprchávat, šli jsme spát...

Pondělí 6. července 2015 (Zvíkovec – Skryje; 6,0 km): Po nočním dešti nás ráno opět přivítalo krásné letní počasí, byť se brutálně ochladilo na asi 28° C. Oproti předchozím dnům jsme ale konečně měli stany ve stínu, takže jsme si mohli i trochu přispat.

Jelikož byla před námi závěrečná etapa našeho vodního putování na Berounce, naposledy jsme posnídali a sbalili bagáž. Nebyl důvod to nějak hrotit, a tak jsme se celkem jednoznačně shodli na tom, že trasu zkrátíme na šest kilometrů s koncem ve Skryjích. To jsme ale netušili, že převoz aut do místního kempu Ahoj bude časově skoro stejně náročný jako sem doplnout po řece. Silnice se klikatila sem a tam a poté, co jsme asi pěti stovkami zatáček a stejným množstvím stoupání a klesání konečně dojeli do stejnojmenné vesnice, čekalo nás ještě asi dvacetiminutové hledání kempu, během něhož jsme dvakrát sjeli k řece, ale úplně někde jinde. Tak to byl dobrý masakr!

Zpět se řidiči vrátili auty Míly a Prcka, již se dnes už na vodu nechystali, tak takto pomohli ostatním, aby odpoledne nemuseli zpět do Zvíkovce.

Ještě před vyplutím jsme si společně zašli nacpat pupíky do hospody U šesti trampů, kde jsme si pochutnali na pirátských játrech, krkovicí se zelím a knedlíkem, kuřecím plátkem s hermelínem, masu dvou barev či kaťáku. A pak již nastal čas na rozloučení s odjíždějícími Mílou, Emou a Prckem.

Vypluli jsme v půl třetí, když z původní flotily zbylo již „jen“ osm kánoí, a do Skryjí jsme poklidným tempem dorazili po čtvrté hodině. Mezitím jsme si sjeli vlnku na Kočkově mlýně a v Čilé docela hustou šlajsníčku, pod níž na výjezdu strašil velký kámen, jemuž se ale singlující zadáci zdárně vyhnuli zleva.

A v samotném závěru už proběhla jen krátká vodní válka a násilné cvaknutí Honzy s Jarčou, kteří tomu včera unikli. Ne na dlouho.

Ve Skryjích jsme vrátili čtveřici kánoí z půjčovny, naložili bagáž a vyrazili domů. S sebou jsme si odváželi hromadu úžasných zážitků z této vsutku velkolepé tropické akce. Berounka rozhodně potvrdila tradičně vysokou úroveň Velkých vod a v některých ohledech laťku posunula ještě výš, než kdy byla...